

τάσιμον ἀναβολήν· τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα διακοσμούνται διατάσσοντα μετὰ καλαισθησίας τὰ ὑφάσματα αὐτῶν ἢ τὰ κομψοτεχνήματα· μὴ μεγάλοι ὑάλινοι προδῆκται τῶν βιβλιοπωλείων ἀπαστράπτουσι κατὰ γράμμα ἐκ τῶν περικοσμημάτων καὶ πολυτελῶς χρυσοδέτων βιβλίων, ὀλίγιστων δυστυχῶς ἑλληνικῶν, τῶν πλείστων γαλλικῶν, τῶν ἄλλων γερμανικῶν ἢ ἀγγλικῶν. Διερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν ἀκούω

ὄξεις καὶ παρατόνους ἤχους σουραυλίου, ἐρωτῶ τὸν μεδ' οὗ συνεβαδίζον καὶ μοι λέγει ὅτι εἶνε αἱ πρόβαιοι διὰ τὰ κάλανδα, ἀτινα ἐδῶ ψάλλονταὶ ἐν τυμπάνῳ καὶ . . . σουραυλίῳ.

Περὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρώτης τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις, προσεχῶς.

Σὲ φιλῶ.

Παρεπίδημος.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTEΝIEΦ.

(Συνέχεια.)

«Εἶνε δυνατόν;» ἀπήντησεν ἐκεῖνη ὡσαύτως ψιδυρίζουσα, καὶ συγχρόνως ἠπειλῶσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Σανὶν, εἰς τὴν ἀπέλυσεν τὸν Δένχωφ καὶ τὸν ὑψηλόλιγον γραμματέα, ὅστις προφανῶς ἦτο μέχρι παραπροσύνῃς ἐρωτευμένος εἰς αὐτήν, διότι ὁσάκις παρετήρει αὐτὴν ἔμενε πάντοτε κεκηνῶς. Ὁ Δένχωφ ἀπεμακρύνθη ἀμέσως, μετὰ τῆς εὐγενοῦς ὑποταγῆς οἰκογενειακοῦ φίλου, ὅστις μὲ μίαν μόνην λέξιν ἐννοεῖ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. Ὁ γραμματεὺς τοῦναντίον ἠθέλησε νὰ ἐναντιωθῇ, ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν ἀπεδιώξε μὲ ὁλην τὴν ἐλευθερίαν.

«Πηγαίνετε εἰς τὴν πριγκίπισσάν σας» εἶπεν εἰς αὐτὸν — (τότε διέτριβεν ἐν Βεισβάδῃ μία κάποια principessa di Monaco, ἣτις εἶχε καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς κοινὴν τινα ἐταῖραν) — «διατὶ θέλετε νὰ σπαταλᾶτε τὸν καιρὸ σας ἐδῶ μὲ μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ ὅπως εἶμαι ἐγώ;»

«Μὲ συγχωρεῖτε, εὐγενεστάτη κυρία μου,» ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς γραμματεὺς μὲ εἰλικρινὲς ἥθος «ὄλες ἡ πριγκίπισσας τοῦ κόσμου...»

Ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἦτο ἀνηλεὴς, καὶ ὁ γραμματεὺς ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ μὲ ὁλην τοῦ τὴν χωρίστραν.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἦτο τὴν ἡμέραν ταύτην ἐνδεδυμένη κατὰ τρόπον ἐπαυξάνοντα τὰ δέληγνρά της. Ἐφόρει ἐσθῆτα μετὰ ξίγην ροδόχρουν μὲ χειρίδας à la Fontanges. Ἀπὸ ἐκατέρου τῶν ὤτων της ἐκρέματο ἀδάμας. Ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν της δὲν ὑπελείπετο τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων της. Ἐφαίνετο δὲ ἡ ψυχικὴ της διάδωσις εὐθυμοσύτης.

Εἶπεν εἰς τὸν Σανὶν νὰ καθῆσθαι πλησίον της καὶ ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται περὶ τῶν Παρισίων, ὅπου ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας· ἔπειτα δὲ περὶ τῶν Γερμανῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπαχθεῖς καὶ μαροῖ ὅταν θέλουν νὰ εἶναι εὐφρεῖς, καὶ ἀκαίρως εὐφρεῖς ὅταν θέλουν νὰ εἶναι μαροῖ· καὶ ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν ἐξαίφνης, — à brûle-pourpoint, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι — ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχε μονομαχήσῃ χάριν τινὸς κυρίας μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ.

«Πόθεν τὸ ἐμάθετε;» ἐψηθόρυσεν ὁ Σανὶν ὅλος ἐκπληκτος.

«Ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀντίπαλους, Δημήτρι Παύλοβιτς, ἀλλὰ εἰζέβρω ἐπίσης, ὅτι εἶχετε δίκαιον, χίλιες φορὲς δίκαιον, καὶ ὅτι ἐφευρέθητε ὡς ἀληθινὸς ἱππότης . . . Πέτε μου, σὰς παρακαλῶ, αὕτη ἡ κυρία εἶνε ἡ ἀρραβωνιαστικὴ σας;»

Ὁ Σανὶν ἐρρυτίδωσεν ὀλίγον τι τὸ μέτωπόν του.

«Καλὰ, καλὰ, δὲν λέγω πλέον τίποτε, δὲν λέγω πλέον τίποτε» προσέειπε μετὰ σπουδῆς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. Σὰς εἶνε δυσάρε-

στον· συγχωρήσατέ με, δὲν τὸ ξανακάνω πλέον! Μόνον νὰ μὴ θυμώσετε.»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Πολοσῶφ ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του μίαν ἐφημερίδα.

«Τί τρέχει; Μήπως τὸ τραπέζι εἶν' ἔτοιμο;»

«Θὰ τὸ ἐτοιμάσουν ἀμέσως, ἀλλὰ κότταζε ἐδῶ, τί εἴρηκα τῶρα λίγο 'ς τὴν Μελίσσα τοῦ Βορρά . . . Ὁ πρίγκηψ Γρομοβόη ἀπέθανε.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ὥσωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

«Α . . . Ὁ Θεὸς νάχη τὴν ψυχὴν του! Κάθε χρόνο» ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὸν Σανὶν «'ς τὴν ἐορτὴ τῶν γενεθλίων μου ἐστόλιζε τὸ δωμάτιό μου μὲ καμέλιες. Ἀλλὰ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ περνᾷ γι' αὐτὸ ὅλον τὸ χεμῶνα 'ς τὴν Πετρούπολιν. Τί ἡλικίας εἶχε; Ἀ ναι, εἶχε πε-

ρασμένα τὰ ἑβδομήντα, πιστεύω,» εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα της.

«Μάλιστα. Ἐδῶ 'ς τὴν ἐφημερίδα εἶνε μὴ μεγάλη περιγραφή τῆς κηδείας τοῦ. Ὅλη ἡ αὐλὴ ἦτο παρούσα, κ' ἐδῶ εἶναι καὶ μερικοὶ σίχοι, τοὺς ὁποίους ἔκαμε ὁ πρίγκηψ Κοβρίσκιν δι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία.»

«Α, πολὺ νόστιμο.»

«Νὰ σοὺ τοὺς διαβάσω;»

«Ὅχι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἀκούσω . . . Πᾶμε 'ς τὸ τραπέζι. Οἱ ζωντανοὶ πρέπει νὰ κυττάζουν νὰ ζοῦνε. Δημήτρι Παύλοβιτς, Δότε μου τὸ χέρι σας.»

Τὸ γεῦμα ἦτον, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενην ἡμέραν, ἐξαίρετον. Ἐπεκράτει μεγάλη εὐθυμία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἤξευρε νὰ διηγῆται, τοῦδ' ὅπερ εἶνε σπάνιον δῶρον εἰς τὰς γυναῖκας, πρὸ πάντων τὰς Ῥωσίδας. Δὲν ἦτο πάρα πολὺ ἐκλεκτικὴ εἰς τὰς ἐκφράσεις της, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν ἦτο δομειά. Ἐπανεπιλημμένως ἠναγκάσθη ὁ Σανὶν νὰ γελάσῃ ἕνεκα τῶν ἐστώτων καὶ ἐπιτυχῶν εὐφυολογιῶν της. Πρὸ πάντων ἐμίσει ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὴν ὑποκρισίαν, τὰς κενὰς φράσεις καὶ τὸ ψεῦδος. Τὰς κακίας ταύτας εἵρσκε πανταχοῦ. Ἐφαίνετο ὡσεὶ κανχωμένη καὶ κομπάζουσα ἐπὶ τῷ ταπεινῷ κύκλῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διήγαγε τὰ πρῶτά της ἔτη. Διηγῆθη μερικὰ ἀνέκδοτα, ἀρκετὰ περιεργα, περὶ τῶν γονέων της καὶ ἐκ τῶν παιδικῶν της χρόνων. Ἐλεγεν ὅτι, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ Ναταλία Κιρίλοβνα Ναρυσκίη,*) οὕτω καὶ

*) Ἡ μήτηρ Πέτρου τοῦ μεγάλου.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΕΜΜΑ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Γ'.

αυτὴ ἐφόρει ὑποδήματα ἐκ φλοιοῦ δένδρων. Ὁ Σανὶν ἐνόησεν ἀρέσως, ὅτι ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε λάβῃ πολὺ περισσότεραν πείραν τοῦ κόσμου, παρὰ ἑκατὸν ἄλλαι γυναῖκες τῆς ἡλικίας τῆς.

Ὁ Πολοσῶφ ἐν τούτοις ἔτρωγε μετὰ προσοχῆς καὶ ἔπινε μετ' ἐπιστάσιος, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσήλυνεν ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς γυναικὸς του, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ Σανὶν τοὺς ὑπολέτους, καὶ κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον τυφλούς, πρᾶγματι δὲ ὅμως λίαν ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμοῦς του.

«Πόσον ἄξιος ποῦ εἶσαι!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, στραφεῖσα αἰφνης πρὸς αὐτόν· «μὲ πόσῃν ἀκριβείαν καὶ εὐσυνειδησίαν ἐξέτελεσες ὅλας μου τὰς παραγγελίας 'ς τὴ Φραγκοφύρτη! Γιὰ ἀνταμοιβή σου θὰ σοῦ ἔδωκα ἓνα φιλὶ 'ς τὸ κούτελο — ἀλλὰ ἐσὺ δὲν δίνεις ἓναν παρὰ γιὰ τέτοια πράγματα.»

«Ναί, πραγματικῶς, δὲν δίνω παρὰ,» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ καὶ ἔκοψε δι' ἑνὸς ἀργυροῦ μαχαίριου ἓνα ἀνάναν εἰς δύο τεμάχια.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν παρετήρησε καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν τράπεζαν ὥς τύμπανον μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς.

«Λοιπὸν τὸ στοιχημὰ μας ἰσχύει ἀκόμη; ἠρώτησε μὲ ῥφος βαδυσήμαντον.

«Ναί!» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ.

«Καλά. Θὰ χάσης.»

Ὁ Πολοσῶφ ἔτεινε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸν πῶγωνα.

«Χ-μ, Ὅσο βεβαίον κι' ἀνῆσαι, Μαρία Νικολάγεβνα, νομίζω, αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ χάσης.»

«Γιὰ τί πρᾶγμα ἔχετε στοιχηματίσῃ; Μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τὸ μάθω;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Ὅχι . . . ἀκόμα,» ἀπάντησε γελῶσα ἡ Μαρία Νικολάγεβνα.

Τὸ φρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἐβδόμην. Ὁ ὑπηρετὴς ἀνῆγγαιεν ὅτι ἡ ἄμαζα περιμένει ἐμπροσθεν τῆς θύρας. Ὁ Πολοσῶφ συνώδευσε τὴν γυναῖκα του ὀλίγα βήματα καὶ ἔπειτα ἐρρίφθη ἀμέσως ἐπὶ μιᾷ καθήκας.

«Πρόσεξε ὅμως, μὴ λησμονήσης νὰ γράψῃς 'ς τὸν ἐπιστάτη!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκ τοῦ προθαλάμου.

«Θὰ γράψω, μείνε ἡσυχῇ. Ἐγὼ εἶμαι φίλος τῆς τάξεως.»

39.

Ἐν ἔτει 1840 τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ θεάτρου τῆς Βεισβάδης εἶχε πενιχροτάτην ὄψιν. Καὶ ὁ θίασος τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου τούτου ἐν τῇ ἐλθεινῇ καὶ πληρεῇ ἀξιώσεων μετριότητι αὐτοῦ, ἐν τῇ σχολαστικῇ καὶ τετριμένῃ ἔξει τοῦ δὲν ὑψοῦτο οὐδὲ κατὰ μίαν τριχα ὑπεράνω τοῦ σημείου, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀνώτατον δι' ὅλα τὰ γερμανικὰ θέατρα, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀνεβίβασε τὴν τέχνην κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους ὁ θεατρικὸς θίασος τῆς Καρλορούης ὑπὸ τὴν «περίφημόν» διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Δεβριέντ.

Ὅπισθεν τοῦ θεαρείου, τὸ ὅποιον ἐνοικίασεν «ἡ αὐτῆς ὑψηλότης ἡ πριγκίπισσα φὸν Πολοσῶφ» (καὶ ὁ θεὸς ἡξέβρει, πῶς ὁ ὑπηρετὴς κατάρθωσε νὰ τὸ πάρῃ — μὴ πως πρᾶγματι ἐδωροδόκησε τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως), ὅπισθεν λοιπὸν τοῦ θεαρείου τούτου εὕρισκετο μικρὸν τι δωμάτιον, ἡτρεπισμένον μὲ ἀνάκλιντρα. Πρὶν ἢ εἰσελθῇ

εἰς τὸ θεαρεῖον ἡ Μαρία Νικολάγεβνα παρεκάλεσε τὸν Σανὶν νὰ σηκώσῃ τὰ ἀλεξίφωτα, αἵτινα ἐχώριζον τὸ θεαρεῖον ἀπὸ τοῦ θεάτρου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ἡ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗ.

1. JOHANN NEPOMUK VON NUSSBAUM, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 273).

2. ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ E. Klimsch (ἐν σελ. 277).

3. ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ C. W. Pittard (ἐν σελ. 281).

4—6. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ (ἐν σελ. 284-85).

Ὁ τῇ 23 νοεμβρίου τ. ἔ. ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ὁλλανδίας Γουλιέλμος ὁ τρίτος εἶχε γεννηθῇ τῇ 19 φεβρουαρίου 1817. Ἐβασίλευσε πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπὶ τοῦ λαοῦ του (ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον

τῇ 17 μαρτίου 1849). Ἐκ τοῦ πρώτου αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς βασιλίσσης Σοφίας, πριγκίπισσας τῆς Βυρτεμβέργης, (ἀποθανούσης τῇ 3 ἰουνίου 1877) ἐγεννήθησαν αὐτῷ δύο υἱοί, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ὅστις ἀπέθανε τῷ 1882, καὶ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος ὅστις ὡσαύτως ἀπέθανε νέος ἐν Παρίσι. Τῇ 7 ἰανουαρίου 1879 ὁ ὑπερεξηκοντούτης ἡδὴ μονάρχης ἐνυμφεύθη εἰς δεῦτερον γάμον τὴν μόλις δεκαεναετὴ πριγκίπισσαν Ἐρμαν Ἀδελαΐδα τοῦ Waldeck-Pyrmont, ἐκ δὲ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη, τῇ 31 αὐγούστου 1880, ἡ πριγκίπισσα Βιλλελμίνη (Ἐλένη-Παυλίνα-Μαρία), ἥτις τὰρ ἀναγορεύεται βασιλίσσα τῆς Ὁλλανδίας.